

five ways ötödszörre szerelem to FALL

„Csak egy ok kell ahhoz,
hogy K. A. Tuckerbe
beleszeressünk.”

– Jennifer L. Armentrout,
bestsellerszerző

fine
selection

K. A. TUCKER

K . A . T U C K E R

five ways
ötödszörre szerelem
to FALL

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

ELŐSZÓ

Csak velem történik ilyen?

Vagy mindenkinek van egy „őrült” pillanat az életében – amikor a féktelen érzelmek úgy kaszálják el a józan eszt, mint egy kamion, és olyan tettekre és szavakra késztetnek, amik miatt mások csak döbben-ten néznek, és csóválják a fejüket, hogy miért viselkedünk ilyen felelőtlenül, miért nem engedjük el inkább az egészet, és miért nem látjuk az igazságot?

Azt leszámítva, hogy engem nem érdekel, *mások* mit gondolnak vagy mondanak, mert ez a *mi* életünk, és a *mi* szívünk is, amit éppen lenyeltek.

Ahogy Jared tette velem.

Egészben lenyelte a szívemet, a többi testrészemet meg egyszerűen csak hagyta... leesni.

Ez talán kicsit drámaian hangzik. Ha egyszer rájövök, hogyan szedjem össze magam, talán nevetni fogok az egészen.

Addig viszont... az elutasítás miatt a földön hevernek a széthullott darabjaim.

Megint.

~ Reese

1. FEJEZET

Reese

Még sosem láttam apu arcát ilyennek.

Azóta ilyen, hogy visszajött a telefonfülkéből.

– Hopp, na! – sürget, barátságtalan hangja meg-megtörik. – Menj csak be!

– De... miért? – nyafogom, és gyanakvón nézem a kamionparkoló éttermét, ami egy Mikulás-szakállú férfit leszámítva üres.

Apu a kormányra teszi a kezét, majd egész testével felém fordul.

– Reesie, drágám. – Nem szeretem, ahogy ezt mondja. Azon a komoly hangon, ami miatt remegni kezd az alsó ajkam. – Szeretném, ha most bemennél oda, beülnél a fülkénkbe, és kérnél a pincérnőtől még egy szelet pekándiós pitét, amit annyira szeretsz – mondja lassan, kimérten.

Visszanyelem a könnyeimet.

– Egyedül?

Megfeszül az arca, mintha mérges lenne.

– Csak egy kis ideig.

– Aztán te is jössz?

Összeszorítja a szemét, én meg attól tartok, hogy nagyon mérgessé tettem, de... én még soha sehova nem mentem egyedül. Csak ötéves vagyok.

– Ne feledd, hogy apa szeret téged, kislányom. Most viszont menj!

Próbálok nem zokogni, amíg oldalra csúszom a régi dupla ülésen, aztán kinyomom a régi Ford furgon nehéz ajtaját.

– Reesie – szól utánam apu, amikor a járdához ér a piros cipőm.

Megfordulok, és látom, hogy valamivel az arcát törölgeti, aztán rám kacsint és mosolyog. A furgon ajtaja hangos puffanással csukódik, amikor jó erősen bevágom. Lélegzet-visszafojtva megyek fel a lépcsőn, és minden erőmmel tolom befelé az étterem ajtaját, közben a csengő csörömpölése visszhangzik a fülemben. Sebes léptekkel átsietek a fekete-fehér kockás járóra, és éppen addigra mászom be a fülkénkbe – ahol azelőtt ültünk, hogy apu felhívta volna anyut, és még mindig az asztalon vannak a tányérjaink –, hogy még látom apu furgonjának a hátsó lámpáit eltűnni.

Amikor a nagy hajú, kedves pincérnő idejön hozzám, azt mondom neki, hogy apukám nemsokára jön, és szépen, megköszönve kérek egy szelet csokoládés-pekándiós pitét. A fülkében ülök, befalom a süteményt, és arra gondolok, milyen szerencsés vagyok, hogy egy este kettőt is kaptam.

És csak várok.

Az államat a tenyerembe támasztom, a fülke sarkába kucorodom, közben csak bámulok ki az ablakon, és figyelem, hogy mikor fog az ismerős kék furgon újra feltűnni. Mindig az ajtóra nézek, amikor hallom, hogy az a csengő csörömpöl. Amikor egy kedves rendőr bácsi ül le velem szemben, és megkérdezi, hol van az apukám, azt mondom neki, hogy nemsokára itt lesz.

Most nincs itt kedves rendőr, aki megvigasztalna. Nincs aranyos hölgy, aki egy szelet csokoládés-pekándiós pitét hozna, hogy a keserű száízemet elnyomja. De legalább most nem hagytak el.

Ez azonnal eszembe jut, amint meglátom a nevelőapám arcát az ajtó kis üveglakának túloldalán.

A mákos haja már inkább ősz, mint fekete, és derékban felszedett úgy öt kilót a legutolsó – kilenc évvel ezelőtti – találkozásunk óta, de az nem kérdés, hogy ő Jack Warner. Azt viszont nem hiszem, hogy ő megismerne engem. Ahogy az acélké tekintetével elkalandozik a lila hajamon... a piercingjeimen... a jobb vállamon kunkorodó óriási,

Jared feliratú tetováláson, szerintem azon gondolkozhat, hogy a rendőr rossz helyiségbe vezethette.

Szerencsém van, hogy ezúttal egyáltalán egy szobában vagyok. Általában fogdába szokták dobni az embert, vagy egy kényelmetlen széken kell ülni valami Seth nevű részeg fazon mellett, aki skót malá-tawhiskytól és izzadságtól bűzlik. Gyanítom, a rendőrnő, aki letartóztatott, megsajnált engem. Gyilkos pillantást vetett Jaredre és Caroline-ra, amíg engem kivezetett Lina lakásából, el az ő bejárati ajtajuk előtt a rendőrautó felé, és nem volt lenyűgözve, amikor megtudta, mi a helyzet.

De persze nem tőlem tudta meg. Ügyvédek környezetében nőttem fel, úgyszólván azt megtanultam, nem beszélünk rendőrökkel anélkül, hogy egy ott ne lenne. A legjobb barátnőm és szomszédom, Lina volt az, aki elmondta neki, hogy a lakás, amit ma lezúztam, gyakorlatilag még mindig az enyém – még ha nem is szerepel a nevem a bérleti szerződésen –, és hogy inkább a tolvaj, szívtelen ribancot kellene letartóztatniuk, aki ellopta tőlem a férjemet.

Viszont sajnos most csak én üldögelek itt.

Lélegzet-visszafojtva nézem, ahogy Jack helyet foglal, és a nagydarab testén igazgatja kissé gyűrött zakóját, miközben próbál kényelmesen elhelyezkedni a kemény műanyag széken. Ironikus, mert ebben a pillanatban egyszerre érzem őt a gyerekkorom szerves részének és vadidegennek is.

El sem hiszem, hogy felhívtam.

El sem hiszem, hogy eljött.

Egy nagy sóhaj kíséretében végül dörmög egyet.

– Rizibizi... – Ugyanúgy néz engem, mint amikor azon kaptak, hogy felcseréltem a baptista templom tábláján a betűket, és olyasvalamit raktam ki belőlük, ami egyetlen kilencéves – vagy húszéves, ha jobban belegondolunk – szótárában sem szerepelhetne. A komoly feszültség ellenére, ami az egykor közeli kapcsolatunkban beállt, azonnal jó érzésem támad. Évek óta nem hallottam ezt a becenevet. – Szóval... magántulajdon megrongálása, mi?

Gyanítom, a zsaruk felvilágosították.

– Én inkább művészi önkifejezésnek mondanám. – A vászon többek között Caroline makulátlan ruháiból, fellengzős díspárnáiból és abból a francos pornográf fényképből állt, ami a *mi* ágyunk fölött lóg. – Nem mellesleg – tartom fel a kezem, ami csupa vörös, és szenttelen hangon megszólalok –, nem tudják bebizonyítani, hogy én voltam.

Amikor Lina rám talált csendben a konyhája félhomályában, a lakásban, ahol az elmúlt két hetet töltöttem, kiáltott egyet, majd rájött, hogy nem csaptam fel örült gyilkosnak, és hogy igazából mindenem csupa vörös *festék*. Valószínűleg meg kellett volna nehezítenem a zsaruk dolgát, és az érzékésük előtt le kellett volna fürdeni.

Egy kis szomorú mosolyt látok az arcán. Az jár a fejemben, hogy vajon a humorizálásra tett kísérletem jól palástolja-e a megsemmisítő bánatot és az elutasítottságérzést, amiben azóta dagonyázom, hogy kiderült a férjem viszonya a középiskolai szerelmével.

– Idefelé felhívtam Barryt. Úgy hallom, az elmúlt néhány évben adtál neki bőven munkát.

Összeszorított állkapcsa alapján meg tudom ítélni, hogy nem volt ez egy könnyű hívás Jacknek, még kilenc év múltán sem. Mondjuk, nem meglepő. Jack és Barry totyogós koruk óta barátok voltak, majd partnerek Jack ügyvédi irodájában. Amíg Barrynek viszonya nem lett Jack feleségével.

Az anyámmal.

Minden kapcsolatuk azonnal megszakadt, óriási keserűség lett a vége, ami szemmel láthatóan még mindig nem ülededett le. Jack kezére pillantok, és nem tudom nem észrevenni a jegygyűrűje hiányát. Gondolom, nem házasodott újra. Azok után, amiken anyám miatt át kellett mennie, nem is csodálkozom.

– Már értem, most miért engem hívtál. Nem volt más választásod, ugye?

– Nem igazán – vallom be, de az asztal hideg fémlapjára az ujjammal rajzolt csillagokra és karikákra koncentrálok. Barry magas tarifájú, sikeres büntetőjogász, aki már nem egy csávából húzta ki a nyughatatlan nevelt lányát. A legutolsó alkalom a tizennyolcadik

születésnapomon volt, amikor arra gondoltam, milyen vicces lenne a régi szép időköt megidézni, és a meztelen fenekemet autóknek mutatni.

Az egyik kocsí viszont egy járórautó volt.

A zsaru meg egy karót nyelt pöcs.

Én meg részeg.

Miután Barry segített megúszni a magamutogatás vádját, és hogy kiskorúként nyilvános helyen ittas voltam, kijelentette, hogy az eddigi lajstromom ezennel le van zárva, és így, hogy már felnőtt vagyok, hivatalosan is elengedi a kezem. Három hónappal később, amikor anyám elhagyta őt a negyedik férjéért, akkor aztán *ez szó szerint* is hivatalos lett.

– Meg vagyok lepődve, hogy Annabelle új férje nem akarta ezt az ügyet gyorsan a szőnyeg alá söpörni.

– Nem hívtam fel Annabelle-t. Nem akarom, hogy tudjon erről. – Nyolcvéves koromban felhagytam azzal, hogy anyámat anyunak hívjam. Mindketten egyetértettünk abban, hogy ez nem illik egy olyan nőhöz, aki leginkább az exkluzív klubtagságokért és a kevert Martiniért lelkesedik.

A firkáló ujjaim hirtelen megállnak.

– Ugye *te* nem hívtad fel?

Mert ez olyan lenne, mintha fegyvert adnánk a kezébe, hogy a támadása biztosan jól sikerüljön. Elvégre ő ezt már amúgy is megmondta. Hogy bennem nincs meg az, amivel a „kétkezi munkás szépfű” férjemet hosszú távon meg tudnám tartani.

Jack halkan kuncog, bár nincs benne semmi vidámság.

– Nem, dehogY hívtam fel. Egyébként is, mit mondanék neki? Nem voltál túl bőbeszédű a telefonban. Bár úgy tűnik, most bajban vagy.

Megkönnyebbülésemben sóhajtok, és visszatérek a firkáláshoz.

– Azt mondják. – Amikor a zsaruk olyanokkal kezdtek dobálózni, hogy „lopás” és „testi épség megsértésének veszélye” – amik túlzónak és ide nem illőnek hangzottak, viszont az eddig még friss és makulátlan felnőtt előéletemet besároznák –, tudtam, hogy ebből nem fogom egykönnyen kimagyarázni magam. Az sem segített, hogy Caroline

fényképét használtam céltáblaként a pusztításom alatt, és egy kinyitott olló két szárát szúrtam direkt a két szemébe. – Mázli, hogy még mindig ugyanaz az ügyvédi irodád. Így könnyű volt téged megtalálni.

Jack keresztebe fonja a karját, és megfejthetetlen arc kifejezéssel szemlél engem. Érzek magamban valami késztetést – a valahol bennem mélyen elveszett mérges kislány az –, hogy borítsak, és választ követeljek. „Hogyan hagyhattál el engem? Azt tudom, anyámat miért hagyta el, de hogyan tudtál *engem* is ilyen könnyen kitaszítani az életemből? *Én* nem csaltalak meg.” De inkább elharapom az alsó ajkam. Nem lenne okos húzás felbosszantani az egyetlen embert, aki most segíteni tud rajtam. És okosnak kellennem.

Végül Jack csak hátradől a székében.

– Jól van, Reese. Kezdd az elejéről, aztán meglátjuk, hogyan tudjuk ezt megoldani.

Összeszorítom az ajkamat, hogy el ne mosolyodjak. Nem mintha ez a helyzet szórakoztató volna. Csak régebben is csináltuk ezt. Tényleg kezd olyan érzésem lenni, mint a régi szép időkben, amikor éjfél körül találkoztunk a konyhában – miután Annabelle lefeküdt, és Jack végre hazaért a munkából –, hogy egy-egy fagyaltkehely fölött elmorfondírozzunk a legutóbbi csínytevéseimen. Még most is ugyanazon a hipnotikus hangon beszél, ami miatt mindig megeredt a nyelvem, akkor is, amikor a tanárainknak, a mentorainknak – vagy jóformán senki másnak – nem sikerült erre bírnia. Biztos vagyok benne, hogy ezt beveti az ügyfeleinél is.

Húsz perccel később, a helyzetem zanzásított összefoglalója után csalódottan sóhajt.

– Egy kisállat-kereskedésben dolgozol, Reese?

– Már nem. – Miután az influenza miatt hamarabb eljöttem a munkából, és a nagy felismerésre értem haza, hogy Jared és ő a zuhanyzóban vannak – elég furcsa, de minél többször idézem fel, annál jobban hasonlít *A sebhelyesarcú* fürdőjelenetére –, egy hetet töltöttem Lina ágyában durván leszedálva a Jim Beam és a Nyquil influenza elleni szer kombójától. A főnököm felhívott, és úgy rúgott ki.

Nem érdekel.

– És Vegasba szökni egy sráccal, és ott összeházasodni? Tizenkilenc évesen? *Hat hét* ismeretség után?

Tudom, hogy a szobát kitöltő kuncogás nem nekem szól, meg sem kell szóban erősíteni, hogy tudjam, Jack azon nevet, hogy ez az egész mennyire ironikus.

– És még te mondogattad mindig olyan makacsul, hogy soha nem fogsz megházasodni.

Erre nem tudok mit válaszolni egy halk *de szerettem*-en kívül, mert egy fájdalmas gombóc szorítja a torkomat, és nagyon igyekszem megállni, nehogy kiszakadjon belőlem a zokogás. Tényleg szerettem. Szerintem még mindig szeretem Jaredet, annak ellenére is, hogy mennyire megbántott. Abban a pillanatban, amikor nyolc hónappal ezelőtt kiléptem a legjobb barátóm, Lina lakásából, és szinte szó szerint összefutottam a szomszédjával, egy mentaszínű szemű görög félisten reinkarnációjával, tudtam, hogy megtaláltam a lelki társamat. Tűzijáték robbant, becsapott a villám, szikrázott az elektromosság. Az egész „szerelem első látásra” kamuduma, amiben én sosem hittem – és tesék, hirtelen én lettem rá a legjobb bizonyíték. A józan ész repült is ki az ablakon, a bokájára kötött betonkockával együtt.

Jared azt mondta, ő is érezte.

Most meg, hat hónapnyi boldog házasság után egyetlen figyelmeztető jel nélkül újra együtt van *vele*.

A bennem kavargó émelvítő rosszullét belobban a gondolattól, a megszegyenítő valóság egy olyan tűz, ami nem akar csillapodni.

– Figyelj, Reese! Tudom, hogy mindig volt benned egy vadóc hajlam, már kislánykorodban is. Viszont a döntések, amiket a legutóbbi találkozásunk óta hoztál – csóválja a fejét –, marihuánabirtoklás... birtokháborítás... kiskorúként alkoholfogyasztás... verekedés?

– Azért ez nem akkora szám. Nagyon sokan isznak és füveznek középiskolában – vitatkozom, és folytatom –, csak én vagyok az, akit mindig rajtakapnak.

– Gyorsulási verseny? – Mered rám kérdően.

– Azok roncsautók voltak, csak felfűjták az ügyet – tisztázom.

Jack leveszi a szemüvegét, durván megdörzsöli az arcát, kimerültnek tűnik. Négy órába telik Miamiból Jacksonville-be vezetni, és a hívásom után öt órával érkezett, ami azt jelenti, hogy jóformán kasszát, kapát eldobott, hogy itt lehessen. Nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy vajon miért tehetta.

– Legalább terhes nem lettem – viccelek.

A mérges pillantásból ítélve, ahogy rám kapja a tekintetét, ő ezt egyáltalán nem találta viccesnek.

– Én abban bíztam, hogy te túl okos vagy ahhoz, hogy ilyen balhékba keveredj.

– Gondolom, még az okos lányok is kezelhetik katasztrofálisan az életüket, nem? – dörmögöm, bár szíven ütöttek a szavai.

Mert igaz, amit mondott.

Hosszabb szünet következik, amíg Jack gondolkodás közben a száját harapdálja, és engem méreget.

– Most mihez fogsz kezdeni, Reese? Hogyan fogod ezt helyrehozni?

Amikor kicsi voltam, Jack mindig javaslatokat várt, hogy én milyen büntetést gondolok a különböző gyerekkori csínytevéseimért. Szerintem így akarta elérni, hogy beleegyezzek a döntésbe, és hogy ő ne tűnjön szigorú nevelőapának. Elég ügyes büntetésötletekkel álltam elő, és ez határozottan jobb volt, mint ülni egy széken, amíg anyám rikácsolt, hogy micsoda szégyent hozok rá, a ginje meg közben lötyögött ki a martinis poharából, olyan mérgesen gesztikulált.

De már nem vagyok gyerek, és Jack sem azt kéri, hogy álljak elő valami megfelelő büntetéssel. Azt kérdezi, miként fogom helyrehozni az *életemet*.

Egy tanácstalan vállvonásnál nincs jobb válaszom.

Mert most pont így érzem magam. Tanácstalannak.

– Nem tudom. Gondolom, keresek új állást.

– Mi van a főiskolával?

Ösztönösen forgatom a szemem, pedig nem akartam. Jack mindig is utálta a szemforgatásomat.

– Nem hinném, hogy az eddigi tanulmányi eredményeimtől el-
ájulna bármelyik felvételi osztály. – Ahogy attól sem, hogy kirúgtak a
magániskolából, amikor betörtem a tanár irodájába, és elloptam egy
félévi záródolgozatot.

– Mert nem *tudtál* helytállni? – A kérdő pillantásom válasz is neki.
– Mert nem *akartál* helytállni – válaszolja meg magának, közben csó-
válja a fejét, és az arcára kiül az óriási csalódottság. – Így akarod élni
az életedet? Járőrautókból ki és be? Minimálbérért dolgozva? Bizony-
talan párkapcsolatokban?

– Van bárki, aki ezt akarja?

Jacknek igaza volt. *Régen* okos voltam. Vannak, akik szerint talán
még most is. De annyi rossz döntést hoztam már idáig, hogy fogalmam
sincs, mennyi jó kellene ahhoz, hogy egyenesbe jöjjenek a dolgaim.

Azt sem tudom, hogy ez lehetséges-e még egyáltalán.

Csendben ülök, a falon lévő elhasznált óra monoton tiktakolását
hallgatom, és Jacket nézem, aki borzasztó sokáig babrálja a csuklót-
ján lévő arany Rolexét, közben nagyokat fújtat, és kapkodja a leve-
gőt. Nem tudom, számíthatok-e rá. Úgy értem, egyszer már megfe-
ledkezett rólam. Nézi az egykori kislány mostani, húszéves kiadását,
és képzeletben valószínűleg mindjárt a homlokomra pecsételi, hogy
veszett ügy.

De aztán rám pillant a kedves, szürke szemével.

– Őszintén mondom, nem tudtam, mire fogok érkezni, de a hosz-
szú úton idefelé volt időm gondolkozni. – Összekulcsolja a két kezét
az asztalon, és komollyá válik az arckifejezése. – Van egy ajánlatom.
Viszont ennek feltételei vannak.

Fújok egy kicsit, ahogy a szám belsejét harapdálom, egyszerre ér-
zek megkönnyebbülést és gyanakvást.

– Oké... és mi az ajánlat?

– Vége, Reese. Még egy ártatlan semmiség sincs többé.

– Évek óta először történt ilyen, Jack.

Mennyire ironikus, hogy én meg voltam győződve arról, hogy a
Jareddel való találkozás jelentette a fordulópontot az életemben, és

hogy onnantól kezdve én egy mosolygó feleség leszek, aki boldogan tölti otthon az idejét, távol minden balhétól.

– Igen... – A rendőrőrs szobájának a falát pásztázza. – És lám, megint itt vagy. – Nem érti. Biztos nem hallott jól.

– Ez más volt, Jack! Az a nő *beköltözött!* Én meg még *ki sem költöztem!* Az összes cuccom a lakásban van!

Felemeli a kezét, hogy hagyjam abba.

– Sarkon kellett volna fordulni, és távozni. Ez lett volna az érett, felelősségteljes cselekedet. Ehelyett hagyta, hogy eluralkodjanak rajta az érzelmeid.

Vigyorgok, mert ez megint ismerős érzés.

– Mindig azt mondtad, hogy túl érzelmes vagyok, és hogy ebből még baj lesz.

– Tényleg ezt mondtam – ért egyet egy szomorú mosoly kíséretében. – És még mindig igazam van. Vége, Reese.

A hosszú ujjú felsőm csukló részénél elengedett cérnaszálat babrálok, mintha nem ütne szíven ez a téma, majd inkább viccesen folytatom.

– Hát, azt határozottan meg tudom ígérni, hogy többé nem megyek férjhez. Soha többé.

Ezt legalább egy halk kuncogással díjazza.

– Csak te és én, kölyök. – Szünet. – Masonre emlékszel, ugye?

A kocka mostohatestvéremre, aki az idő felét azzal töltötte, hogy mogorván nézett rám, a másik felét meg azzal, hogy úgy bámulta a fejemet, mintha az körbe akarna tekeredni a nyakamon. Emlékszem a napra, amikor kiköltöztünk tőlük, szomorkás mosollyal nézett minket, és megrótt, amiért az anyámmal megyek.

A találkozásuk napja óta gyűlölte az anyámat.

A név hallatán összeszorított ajkam miatt Jack mosolyog.

– Ó, tényleg. Hogyan is felejtettem el? Az ösellséged. Hát, idén tavasszal fejezi be a jogi egyetemét. – Jack vesz egy nagy levegőt, majd bent tartja, mintha hezitálna. – Miért nem költözol hozzánk, amíg összeszeded magad?

Tessék?

Jack folytatja, és nem foglalkozik a megrökönyödöttséggel, ami kiülhetett az arcokra.

– El tudom intézni, hogy bekerülj a Miami Egyetem jogi asszisztens képzésére. Ha azt elvégzed, tudsz nálam dolgozni. Nem kell egy életre elköteleződni, de legalább lesz valami értékelhető az önéletrajzodban. Ez egy új kezdet lehet.

– Én... ühm... – Jól értettem én ezt az egészet?

Újra a hajamra kalandozik a tekintete.

– Egy természetesebb hajszín talán jobban illene az irodai környezethez, és... – A tekintete megakad az orromban lévő, apró gyémántokkal díszített, patkó alakú piercingen. Összerezzen. – És talán a kevesebb piercing is.

De... A nyelvem hasznavehetetlen gombolyaggá tekeredik a számban, amíg az agyam próbálja feldolgozni az ajánlatát. Messze van attól, amire számítottam.

– Miért csinálod ezt, Jack? Mármint, nagyon jól hangzik, meg minden, de miért?

Tényleg nem tartozik nekem semmivel. Éppen elég, hogy elvezett ilyen messzire, hogy kimentsen.

– Mert nem kellett volna hátat fordítanom neked, Reese. Hagytam... – Az egyébként nyugodt megjelenésén valami fájdalom villan át. – Mondjuk úgy, hogy jóváteszek dolgokat. – Megtorpan. – Mit mondasz? Nekem muszáj ebből a városból elmennem. Annabelle szel-leme itt dereng.

– Hát... – Az ujjaimmal az asztalon dobolok, amíg az aktuális helyzetemet – hogy a rendőrsőn vagyok egy szobában – újra átgon-dolom. Nincs munkám, nincs hol laknom, a szívem ripityára tört, és még egy priusz is lóg a levegőben. Valószínűleg ideje lenne már végre meghozni valami okos döntést. *De...*

– Nem vagyok benne biztos, hogy a zsaruk ezt engedni fogják, Jack.

– Azt csak bízd rám.

Még egy szünet.

– De letekerek.

A szája nemtetszésében összerándul.

– Gyanítom, nem a pedálos biciklire gondolsz.

– Pedál, az nincs – erősítem meg egy kis mosollyal. Amint betöltöttem a tizennyolcat, megszereztem a motoros jogosítványt, és néhány hónappal később vettem is egy motort. Ez is a „vagányságom” része, amit Jared szeret bennem.

Szeretett.

Jack sóhajt egyet.

– Miért nem lepődök meg ezen? Mindig azzal fenyegetted édesanyádat, hogy veszel egyet. Van még valami, amit tudnom kellene?

– Kétfalkezes vagyok – figyelmeztetem. – És egy igazi fúria reggel.

– Hát, akkor úgy fest, vannak dolgok, amik sosem változnak. – A nyakához nyúl, lassan megvakarja, és közben magában motyorászik. – Mason odáig lesz.

Hat hónappal később

– Nem tudtunk volna ennél valami még üzletibb szállást választani? – kérdezem cinikusan, közben rekordidő alatt legurítom a negyedik Margaritámat, majd a vízparti bárba pillantok, a napellenzőire, a karácsonyi girlandjaira – júliusban – és a túl sok boldog és nevető vendégére. Bár már megy le a nap, és kellemes óceáni szellő is fújdogál, érzem, hogy egy vékony izzadságréteg vonja be a tarkómat. Tipikus nyári este a mexikói Cancúnban – pokoli forró.

– Az üzleti biztonságos – válaszolja Lina a rá jellemző érzelemmentes hangján. Mindig úgy hangzik, mint aki halálra unja magát.

Forgatom a szemem.

– Nagyobb biztonságban vagy ebben az országban, mint a saját fővárosunkban – ezt azért ugye tudod? Az egészet csak a média fújta fel.

– Ezt mondd el annak az amerikai párnak, akiket egy hónapja lefejeztek.

– Ha bármit mondhatnék nekik, akkor az az lenne, hogy mexikói kartellnek ne terítsenek drogot – vágok vissza.

Egy unott vállrándítással vesz erről tudomást, és közben valami habos, rózsaszín, kalóriamentes italt kortyol, amiből kilóg egy miniesernyő.

– Miért nem veszünk fel egy halom gyémántot, pattanunk egy random taxiba, és kérjük meg a sofőrt, hogy vigyen minket végig Mexikóváros csendes, sötét utcáin?

Lina összeszorítja vékony ajkát, és szemügyre vesz engem.

– Sosem vidám dolog megtudni, hogy a legjobb barátnődnak halálvágya van.

Felhorkanok, majd leintem a pincért, hogy hozzon nekem még egy italt.

– De azért vicces *lenne* megnézni, hogy valaki megpróbálja leteríteni Nickit.

Mintha a hall túloldaláról meghallotta volna a nevét, Nicki – őt egy újságban leadott „szobatársat keresek” hirdetésén keresztül ismerem meg –, aki a harmadik tagja a mi kis „Reese huszonegy lesz, és még mindig pokolian savanyú, menjünk Cancúnba!” csapatunknak, a bárnál lévő hintában ül, felénk fordítja az arcát, és találkozik a pillantásunk. Kacsint, és lehúz még egy tequilát.

– Hogyan megy ez neki ennyire? – dörmögi Lina, és érzek benne egy kis irigységet. Pontosan tudom, mire gondol. Körülöttünk csak kacérkodó lányok vannak pasztellszínű alig-ruhákban, napbarnított bőrrel. Nicki viszont nem ilyen. Ő femme fatalként ül a bárnál egy tapadás, leopárdmintás ruhában és egy tízcentis túsarkúban, a platina-szőke haja Gwen Stefaniéhoz hasonlóan befésülve, vörös ajka világos bőre kontrasztjaként világít, a füléből pedig hosszú, csillogó fülbevaló lóg. A belőle áradó nőiességet ellensúlyozza a mindkét karját teljesen betérítő tetoválás és az izmossága, amit a legutóbbi szenvedélye, a súlyozás közben tökéletesített. És az a magas srác, aki éppen tömi valamivel a fejét? Egy csepp izzadság nélkül fekvő ki tudná nyomni a százvalahány kilóját. A gyúrás és még a hobbiváltás előtti hároméves, ketrecharcban tett kitérője miatt Nicki egy elég vagány huszonöt éves nő.

– Azért megy neki ennyire, mert gyönyörű, titokzatos, és mert nem volt olyan hülye, hogy elszökjön, és hozzámenjen egy sráchoz, akit a folyosón ismert meg, és aki még mindig szerelmes az exébe – motyogom a szívószálam rágcslása közben, és a szemem sarkából még éppen elkapom, ahogy Lina arca megrándul. Ez az első alkalom, hogy nyíltan megjegyzést teszek Jaredre azóta, hogy Miami-ba költöztem tökélyre fejleszteni a tagadásban éleést, és türelmetlenül várni, hogy jéggé dermedjen a szívem.

A pincér egy kacsintás kíséretében a mellettem lévő asztalra tesz egy új Margaritát. Magamra erőltetek egy mosolyt, bár abból, ahogy visszaspurizik a bárba, gyanítom, elég ellenségesre sikerülhetett. Nem tehetek róla. Ugyanolyan sötét, torzonborz haja és olajbarna bőre van. Mint Jarednek.

– Ezt el *kell* engedned, Reese. Már fél éve volt. Te... – A rám eredésemről elakad a hangja, a szavai meghazudtolják a nagyon is valós, nagyon húsba vágó fájdalmat, amit még érzek. Főleg ma, ami az első házassági évfordulónk lenne.

Ami helyett Jared és Caroline esküvőjének a napja.

Mintha a karma nem lett volna már eddig is elég kegyetlen.

Lina stratégiát vált.

– Teljesen új életet kezdte. Új város, új otthon. Nemsokára új külső... – A szabad kezével az arcomhoz nyúl, és néhány tincsemet megérinti, ezzel emlékeztet arra, hogy a lila hajnak is vége lesz, amint ha zaérunk. – Van az a szuper új munkád. – Forгатom a szemem. – Hát, legalább nem kölyökkutyák piszkát kell szedegetned, és még kígyók sem harapnak meg. – A hüvelykujjam húsos részén megérinti a lyukak nyomát. Egy örök emlékeztető a napra, amikor elkövettem azt a hülye hibát, hogy az egérszagú kezemmel nyúltam a kígyóketrecbe a faforgácsot felfrissíteni, aminek az lett a vége, hogy egy hatvancentis gombócba tekeredett piton a húsomba vájta a fogait.

Ez ugyanazon a napon történt, amikor összeomlott a világom. Pont passzoló sebhely.

– Nem szó szerint. De egy ügyvédi irodában fogok dolgozni, Lina. Ott elég sok kígyó van.

Miután megállapodtunk, Jack mindenféle jogi szakkifejezéssel traktálta a zsarukat. De, mint végül kiderült, szükségtelen volt. Mivel érthetetlen, Jared mire gondolt, amikor engem abba a lakásba küldött a cuccaimat összeszedni, meggyőzte Caroline-t, hogy ne jelentsen fel. Úgyhogy az őrült pillanatom nyoma nélkül sétáltam ki a rendőrség ajtaján.

Jack engedte, hogy egy hétig a tágas miami házában dagonyázzak, egész nap pizsamában voltam, és huszonegy egymást követő étkezés-re ettem magam degeszre a Ben & Jerry's vajas pekándiófagylaltjával, végül ledobott élem egy halom jelentkezési papírt.

– A legtöbb hallgató négy-hat hónap alatt végzi el, attól függően, hogy mennyi munkát tesz bele. Az egészet csinálhatod online, és amint végzel, van számodra egy jogi asszisztens állásom. Rendes fizetés, jó emberek. Hogy elindulj, Reese.

Sosem foglalkoztatott a gondolat, hogy ügyvédi irodában dolgozzak – főleg nem egy olyanban, amihez anyámnak köze volt –, de megállapodtunk Jackkel, és *igenis* vagyok annyira okos, hogy meglássam, ha jó lehetőség adódik. Úgyhogy beleástam magam a programba, figyelemelterelésre használtam. Amint benne voltam, egyáltalán nem bántam a munkát, amivel járt. Öt hónap alatt végeztem, és majdnem tökéletes eredménnyel vizsgáztam.

Hétfőn kezdem az új munkát, miután hazaérünk Cancúnból.

– Jaj, ne! Kétségeid vannak. Cserben fogod hagyni Jacket. Ha megteszed, számomra többé nem létezel – mondja Lina.

– Ó, mit félték, ti kicsinyhitűek? – Meglepő, mert bár sokszor kiszámíthatatlanul viselkedem, Jack cserben hagyása sosem jutott eszembe.

– Jó. Akkor beszéljünk vidámabb dolgokról. Annabelle hogy van?

– Jól van, látod ezt? – Az arcomra mutatok, ami az undor és a gyűlölet elegyétől ráncolódva eltorzul. – Fintorgó arc. Ne beszéljünk arról, akinek nem szabad kimondani a nevét.

– Szeretnéd, hogy betörjek hozzá álmában, és bekapcsoljam a ventilátorait? Garantált halál a *földijeim* szerint.

Linát kisbabaként fogadta örökbe egy kedves koreai pár, és a saját kultúrájuk szellemében nevelték fel, beleértve az összes koreai által

rettegett ventilátor okozta halál babonáját. Az az apróság, hogy ő egy száznyolcvan centis, nyúlánk, szőke lány, aki mindkét szülője fölé tornyosul, semmilyen gondot nem okoz a Chung-háztartásban. A neve igazából Li-Na, csak középiskolában amerikaibbá tette, hogy megkönnyítse az életét. Folyékonyan beszél koreaiul – amivel nem egy embert teljesen megdöbbsent –, és bármelyik koreait meghazudtoló módon tud evőpálcikával ételt lapátolni a szájába.

Másodikos korunk óta vagyunk legjobb barátnők, akkor bukkantam a síró Linára a mosdó egy bokszában, miután Raine Higgins és a csapatnyi unott, picsáskodó harmadikosai csúfolták. Azt tettem, amit bármelyik rosszindulatú középiskolás gyerek tett volna, aki utálja a csúfolást. Az interneten talált koreai káromkodásokkal fújtam le Raine kosiját. Ez és egy fénykép, amin éppen orális szexben részesíti a barátját egy parkolóban, amit lesben készítettem róla – miután megfigyeltem őt egy buliban –, és belülről a lezárt autója szélvédőjére tapasztottam pilanatragasztóval, elég volt, hogy soha többé ne zargassa Linát.

A mellkasomban érzett szorítás hirtelen elmúlik Lina felvidító próbálkozására.

– Biztos, hogy nem szeretnétek Nickivel egy harmadik lakótársat?
– Lina és Nicki nagyjából egy hónapja költözött le Miamiba a lakásba, amit Linának vettek a szülei a lediplomázásának tiszteletére.

– Egészen biztos – vágja rá gondolkodás nélkül, és közben a hüvelyk- és mutatóujja között tekergetett kis esernyőre koncentrálni. Lina életmódja annyira ellentétes az enyémmel, mint az Északi-sarkkör és a Szahara. Az ő lakásában minden – az ágyneműitől a téstás üvegekig – rendezett és pontosan felcímkézett. Az a két hét, amíg a Jared-del való szakítás után az ő lakásában kerestem menedéket, majdnem tönkretette.

– Oké, elég a rossz dolgokból. Nem arról beszélünk, hogy keressünk neked itt egy kalandot?

Felmordulok, ahogy a közönséget pásztázom.

– Emlékszem, hogy te beszéltél erről, és hogy én szándékosan nem vettem róla tudomást. Megpróbáltam. Három nekem elég volt.

– Nem is próbáltad, Reese. Valld be.

Vagy egy rakat seggfej férfi van, vagy igaza van Linának, és tudat alatt szabotálom magam. Először is ott volt a Miami Egyetemen végzős Mézesmázos Steve, aki tökéletesen befésült hajjal érkezett a randinkra, és olyan öltözetben, mintha a *Grease* című musical egy jelenetéből lépett volna ki. Aztán Metroszexuális Mark, egy vakrandi Nicki munkahelyéről, aki a villájával piszkálta a fogát, és megvolt az a furcsa szokása, hogy a száját elhagyó mondatok 90 százalékában a „ha rólam lenne szó” fordulatot használta.

De az utolsó csepp?

Emilio. A jó öreg spanyol *majdnem úgy nézek ki, mint a volt férjed, ha lekapcsoljuk a lámpát, még működhet is* Emilio. Talán még bele is mentem volna, ki tudja, mi lesz alapon, ha ki nem nyitotta volna a pénztárcáját, és pakolja ki az asztalra, hogy büszkén közszemlére tegye az extra nagy óvszereinek gyűjteményét, majd ajánlatot tegyen nekem spanyolul.

Megborzongok az emléktől.

– Macskákból lesz háremem.

– Utálod a macskákat.

– Igaz. De a zöldcitromot is utálok, és nézz meg! – Felemelem a poharam. – Nem melleleg, már megtaláltam a cancúni kalandomat. Lina, ismerd meg Mr. Cuervót. Mr. Cuervo... a legjobb barátnőm, Lina. – Felé hajlok, huncutan mozgatom a szemöldökömet, és sutogok. – Ha jó vagy, megengedi, hogy Josénak hívd. A következő hat éjszakát ezzel a huncut kis mexikóival tervezem tölteni. – Intek a mellett elsuhanó pincérnek, és a majdnem üres poharamra mutatok, hogy tudja, kérek még egy italt. – Reggelente nyafogós tud lenni, de a sötétben kárpótol ezért – teszem hozzá.

– Nagyszerű. Mert nem vagy elég érzelmes józanul – motyogja, és folytatja egy sóhaj kíséretében. – Bár legalább jópofa lesz a nyaralás az állandóan részeg Reese-től. Csak próbáld nem letartóztatni magad. Úgy hallom, az itteni cellák nem olyan szépek, mint amikhez otthon szoktál.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Nicki a bárnál figyelhette, mennyi italom van még, mert egy új Margaritával a kezében jön ide hozzánk, és közben vagy nem veszi észre, vagy nem érdekli a figyelem, amit ösztönösen magára von.

– Parancsolj, señorita – mondja meglepősen kellemes hangon, miközben pöccint egyet a nyelvpiercingjével. Automatikusan én is megforgatom a nyelvemet, és érzem, hogy nekem nincs piercingem. Azt nem mondom, hogy Jack szó szerint követelte, hogy távolítsam el a piercingjeimet, de az arca összeremenéséből láttam rajta, hogy a nyelvemet átszűrő, súlyzó alakú piercing tényleg megrémítette. Ezt tiszteletből kivettem, de a többihez az utolsó utáni pillanatig ragaszkodom.

– Jose nem panaszkodik arra, hogy mennyire vagyok részeg – válaszolom Linának, majd lassan lenyalom a poharam sóba mártott peremét. Nagyon jól bírom az alkoholt, hála a még kiskorúként megélt többévnnyi partizásnak. Bár úgy fest, a nyomi, turistacsapda Cancúnban erős Margaritákat készítenek, mert a meleg és a koktélok kombinációja kezd *nagyon* betenni.

– Ki a franc az a José? – kérdezi Nicki, szép arcán fintor jelenik meg.

– Neked csak Mr. Cuervo.

Végre leesik neki, és kiszakad belőle az a dallamos nevetése.

– Ó... ó, csajszi! Nem! Ez annyira szomorú. Kell valamit tennünk az ügy érdekében. – Kíváncsi tekintetével végigpásztázza a hallt. – Azt ígérted nekem, hogy ha találkozol egy dögös pasival, kifüstölöd Jaredet a vaginádból... Tessék. Ő ott, elől. Tökéletes. – Felemeli a tetovált karját, és úgy int neki, mintha ismerné.

Ó, *atyám!* Megállom, hogy nyeljek egy nagyot.

– Ne már, Nicki! A fogpiszkálás után, akivel összeboronáltál, sz rintem nekem ennyi elég volt. És a kifüstöléshez legalább két nap előkészületre van szükség. Nem fojthatom ma a bánatomat a jeges, zöld istennőbe? Még csak nem is vagyok úgy felöltözve. – Egy sortot és egy régi, agyonmosott, rockkoncertes pólót kaptam magamra. Még csak ki sem vagyok sminkelve.

– Ezúttal mit szeretnél? Építéssz Los Angelesből? – kérdezi, és egyáltalán nem foglalkozik az ellenállásommal. A szeme csillog, ahogy rám pillant. – Sztripterit Pasadenából?